

La Sandra, jo, les pedres i els haikús

FELIU FORMOSA

A Altafulla. És mitja tarda. La Sandra i jo seiem a l'ombra, davant de casa i de cara al mar. Jo escolto el soroll de les onades, el lladruc d'alguns gos, els crits de nens que juguen i corren pel passeig. La Sandra, tot això, no ho sent, però no perd de vista res del que passa. Així passem llargues estones en aquesta actitud contemplativa. Ve la seva mare i ens fa una foto. Durant el matí, la Sandra ha estat pintant pedres, aquestes pedres que després l'Anna, aprofitant les hores més favorables —sobretot l'alba i el capvespre— fotografia amb una admirable paciència i amb l'encert de situar cada pedra damunt el marc més escaient. Ja fa temps que hem parlat de la possibilitat que jo escrivís uns textos per a les pedres de la Sandra i de fer-ne un llibre. Això s'afegiria a les moltes utilitats que l'Anna ha donat a aquestes pedres i que ella enumera en la seva presentació. Ha passat molt de temps sense que se m'acudís res. I sovint m'he sentit inquiet per la meva falta de resposta a aquesta idea inicial. Però, de sobte, he recordat que, dins la meva obra, he recorregut més d'una vegada al haikú i a la tannka, aquestes formes estròfiques de la poesia japonesa que, en unes poques síl·labes (disset per als haikús i trenta-una per a la tannka), permeten de donar una impressió sintètica o crear una imatge a partir d'un estímul que, en aquest cas, serien les pedres de la Sandra.

Amb colors vius
fas més perfecta l'obra
de la natura.

Pinzells, paleta,
i un entorn que desplega
el que t'inspira.

Un decorat
de roca, mar i cel:
la pedra hi guanya.

Quan veig les franges
amb què sols esplaiar-te
penso en Mark Rothko.

